

Charme og varme i gæstfri Algeriet

**Feriehungrende danskere
flokkes i hobetal til
landene omkring
Middelhavet. Men kun få
tager på opdagelse i
Algeriet, til trods for at
landet belønner den
nysgerrige rejsende med
uovertruffen venlighed,
afsindigt lave priser og
muligheden for at se et
land, som først for nylig
er begyndt at åbne op
for turisme.**

Tekst og foto: Jakob Øster
rejseliv@berlingske.dk

Algeriet er trods behageligt middelhavsklima og en beliggenhed nær Europa ikke et land, der står på mange turisters ønskeseddel. Det skyldes måske, at landet fra 1992 til 2002 var plaget af en blodig borgerkrig. Eller at folk stort set udelukkende taler arabisk og fransk. Snart skal vi dog erfare, at det er et land med et enormt potentiale - når vores familie bestående af far, mor og to børn på syv og ni år er taget på en to ugers selvarrangeret rundrejse i Afrikas største land.

Vores første møde med en algerier er dog bestemt ikke et retvisende eksempel - hverken på landets potentiale eller befolkning.

»Hvad hedder du,« spørger jeg, da vi er kom-

met ind i taxaen, der skal føre os til vores hotel.

»Jeg har ikke noget navn,« svarer chaufføren på fransk, men tilføjer efter en kort pause. »Je m'appelle quince euro.« '15 euro' hedder manden angiveligt. Svarende til halvanden gang det beløb, vi kort forinden har aftalt, at turen skal koste. Derefter foregår det meste af turen i tavshed, indtil hr. 15 euro spørger, om jeg mon har lyst til at veksle penge hos ham. »Hvad er kursen for euro,« spørger jeg. »Quarante,« svarer han - 40 dinarer. En usædvanligt dårlig kurs, konstaterer jeg.

»Må jeg så betale for turen i dinarer i stedet,« spørger jeg kækt. Men ironien synes at forbigå manden, og vi modtager hverken smil eller ovationer, da vi forlader hans vogn.

Udmattede af træthed efter en lang dagsrejse stavrer vi segnefærdige ind på vores faldedefærdige hotel Samir beliggende i den fashionable hovedgade Didouche Mourad i det centrale Algiers. En gade, der med dens fortovscaféer, smedejernsbalkoner og pompøse, men slidte bygninger leder tankerne hen på 1950ernes Paris. Hotellet er hyggeligt, charmerende og bygget i kolonistil, men har i mange år ikke haft besøg af synderligt mange håndværkere. Dobbeltsengen er mindre vandret end en hængekøje, men folk er flinke, og prisen er god. Jeg starter med at forhøre mig lidt om sikkerhedssituationen i landet hos hotellets receptionist.

»C'est calme ici. C'est tranquil,« - her er stille og roligt, siger han.

»I Europa er der ikke roligt, verden er omvendt,« tilføjer han, mens han roterer sine fingre om hinanden.

Museet om jihad

Algier er kendt som 'Den Hvide By' og viser sig at være et charmerende bekendtskab. Vi bruger en dag i et moderne vandland med ungerne, og vi tager metroen til den botaniske have. På mange måder er her som i så mange andre storbyer. Her er bare meget billigere, og indbyggerne er usædvanligt hjælpsomme. For

Flink og velklædt mand holder bogudsalg fra sin gamle bil i Oran.

80 øre tager vi kabelbanen op til byens var-tegn: Det store monument, der troner over byen og huser byens 'Jihad-museum'. Et top-moderne museum, der med bloddryppende voksfigurer illustrerer, hvordan franskmændene torturerede de algeriske frihedskæmpere under den franske kolonisering.

Med tog til broernes by

Algiers ligger omtrent midt på Algeriets kyst, og vi bruger byen som base for at tage med toget videre langs kysten mod vest til Constantine, 'Broernes 'By', og mod øst til kystbyen Oran.

Constantine ligger lidt inde i landet på et 640 meter højt plateau omkranset af en kløft med en viadukt i bunden. Havde Constantine været beliggende et andet sted end i Algeriet, ville horder af turister med udspændte selfiestænger formodentlig have flokkedes om kløften for at forevige sig selv foran byens majestætiske broer. Men som det er nu, kan man få alle herlighederne stort set for sig selv.

Togbilletterne køber jeg et par dage i forvejen på Agha-stationen i Algiers, hvor jeg straks bliver kaldt frem i køen, fordi jeg er udlænding. Af ren og skær venlighed. På stationen møder jeg Khaled Benyoucef. En flink, ældre ingeniør, der har boet i Tyskland engang i 70erne. »Kom hjem og besøg mig, og tag din familie med. Så laver min kone couscous til jer,« siger Khaled på tysk, da jeg har talt med ham i mindre end fem minutter. Arabiske lande er vidt berømmede for gæstfrihed, alligevel tager jeg mig selv i at blive lidt overrasket over så generøst et tilbud fra en mand, jeg kun lige har mødt. Men i det samme ankommer det tog, vi skal med, så jeg aftaler med Khaled, at vi gerne vil tage mod tilbuddet, når vi kommer tilbage til Algier.

Togturen til Constantine tager otte timer til

Lokal fotografering af en af Constantines berømte broer.

trods for, at det er en distance på kun 400 km. men det gør ikke så meget, for for de ca. 45 kr. pr. voksen har vi fået billet til første klasse med brede lædersæder. Og så er der jo god tid til at tale med vores søde og nysgerrige medrejsende.

Jeg øver mit gymnasiefranske i samtale med den flinke Hassan, der er på tur med sine tre børn. Igen afstedkommer det, at vi bliver inviteret hjem til couscous, hvilket dog er lidt svært at få arrangeret, da Hassan står af på en station undervejs. Bagefter falder jeg i snak med de tre togkonduktører Nebil, Ahmed og Omar. Nebil og Omar bor begge i Constantine, og snart er vi også blevet inviteret hjem til dem for at spise couscous. Jeg smiler lidt for mig selv og tænker, at det nok er et tegn på, at lan-

det ikke får besøg af ret mange turister, når man også bliver inviteret hjem til togkonduktørerne.

Til kystbyen Oran

Efter Constantine tager vi to lange togture i modsat retning og ender i kystbyen Oran, hvor vi tilbringer tre dage. Som det første opsøger vi Orans havnepromenade. Vi har lovet ungerne et par dages badeferie, men i stedet for strand står vi pludselig og glør på en af verdens største industrihavne.

»Hvor er stranden,« spørger vores børn, mens jeg febrilsk bladrer i vores guidebog - kun for at erfare, at kystbyen, hvor jeg har lovet dem badeferie, ikke indeholder en eneste strand. I stedet finder vi en lille park, hvor bør-

De flinke togkonduktører Nebil, Ahmed og Omar, der inviterede os hjem at spise couscous.

Viadukten i bunden af kløften ved Constantine.

En dreng har fået kørelejlighed af sin far i Algiers. Taler man fransk, er det let at begå sig – det er lidt sværere kun med engelsk.

Far og datter på bro i Constantine. Byen er bygget omkring en dyb kløft. I bunden ligger en viadukt.

Arabiske lande er vidt berømmede for gæstfrihed, alligevel tager jeg mig selv i at blive lidt overrasket over så generøst et tilbud fra en mand, jeg kun lige har mødt.

nene kan hoppe i hoppeborge, og hvor min datter, Ava, kan ride en tur på en hest, der lystrer på det lidt specielle navn ’Jihad’.

»Hedder den virkelig det,« spørger jeg hesteføreren. Han nikker bekræftende og ligner ikke én, der synes, det er noget specielt mærkeligt navn. Først senere går det op for mig, at ordet misbruges af radikale muslimer og derfor ofte misforstås i den vestlige verden. Den sande betydning af Jihad viser sig at være noget i retning af ’Den, der stræber efter at udbrede den rette tro’, og ordet er på disse kanter således ikke et synonym for terrorisme. Da vi tager en taxa hjem, siger taxachaufføren, at han ikke vil have betaling for turen. Jeg spørger, hvad han så skal leve af. Men han smiler bare og siger: »Velkommen til Algeriet.«

Ejeren af vores hotel i Oran hedder Younes Brahimi. Naturligvis inviterer også han os hjem for at spise couscous. Som altid er det en kulinarisk fest. En kæmpe skål med sovs, kartofler og grøntsager bliver ledsaget af kylling, kebab, æg, oliven, salat og brød. Naturligvis suppleret af et bjerg af couscous.

På stranden med de lokale
40 minutters kørsel uden for Oran kan Capfalcon-stranden nær nabobyen Ain-El-Türk trylle smil frem hos familiens yngste. En fin, lang

40 minutters kørsel uden for Oran kan Capfalcon-stranden nær nabobyen Ain-El-Türk trylle smil frem hos familiens yngste. En fin, lang sandstrand med et bagtæppe af faldefærdige bygninger.

sandstrand med et bagtæppe af faldefærdige bygninger. Tækkeligt klædte kvinder, halvnøgne børn og strandløver med trimmede overkroppe promenerer langs stranden. Havde vi befundet os i et af nabolandene, Tunesien eller Marokko, gætter jeg på, at der ikke var gået mange minutter, fra vi havde fået plantet måsen i en strandstol, før en insisterende strandsælger havde faldbudt os de første forgyldte te-sæt og hjemmelavede skakspil. Men her i Oran må jeg selv henvende mig til den diskrete, unge tesælger for at høre, om jeg monstro kan få lov at købe en kop te og en kop kaffe. Teen kommer fra en funkende messingkedel med en lang tud, fra hvilken en lang stråle artistisk bliver sendt ned i et plastickrus. Den er toppet med friske mynteblade og er et ualmindeligt godt bud på at være den bedste kop te, jeg nogensinde har fået. Kaffe indgår ikke i sortimentet, men i stedet for at forsøge at prakke os endnu en kop te på, går sælgeren over til nabobordet, hvor en flok grinende damer er ved at falde over hinanden i deres forsøg på først at forære os gratis kaffe fra deres termokande. Den bliver serveret i et af strandsælgerens krus. Børnene boltrer sig i bølgen blå sammen med de lokale børn.

Da vores rundrejse efter to uger er ved at være ovre, er det med en følelse af, at det al-

Mohammed er politikommisær i Oran. Han kendte alle de lokale politimænd, så familiens yngste fik lov til at blive fotograferet i adskillige politibiler.

geriske folk, på nær en enkelt lufthavnstaxachauffør, er et af det mest venlige og gæstfri folkefærd, jeg har mødt. Det er lidt vemodigt at sige farvel til landet, hvor vi konstant - og selv af togkonduktørerne - er blevet inviteret indenfor i deres private hjem, og hvor man for en billig penge kan få en ridetur på en hest, der hedder Jihad.